

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 42/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. Č., D., Spolková republika Nemecko, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 52 C 168/2008 zo 17. septembra 2008 a jemu predchádzajúcim postupom, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. Č. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2011 doručená sťažnosť L. Č., D., Spolková republika Nemecko (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 52 C 168/2008 a jemu predchádzajúcim postupom.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že ide o podanie súvisiace so sťažovateľovou sťažnosťou z 15. júla 2010, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 168/2008 a jeho rozsudkom sp. zn. 52 C 168/2008 zo 17. septembra 2008 (ďalej len „rozsudok zo 17. septembra 2008“). Konanie o tejto sťažnosti bolo ústavným súdom vedené pod sp. zn. IV. ÚS 377/2010 a vo veci bolo rozhodnuté uznesením zo 7. októbra 2010.

Vzhľadom na uvedené bolo podanie sťažovateľa z 1. decembra 2010 posúdené ako nové podanie a zaevidované pod novou sp. zn. Rvp 135/2011.

Zo sťažnosti a spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 377/2010 vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 52 C 168/2008, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o žalobe o zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom. Toto konanie bolo právoplatne skončené rozsudkom zo 17. septembra 2008, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť oprávnenému požadovanú pohľadávku a ktorý nadobudol právoplatnosť 16. októbra 2008 a vykonateľnosť 19. októbra 2008. V nadväznosti na nadobudnutie vykonateľnosti tohto rozhodnutia na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie č. k. Ex 893/08-1 z 10. novembra 2008 okresný súd 21. januára 2009 vydal exekútorovi poverenie na výkon exekúcie č. 5102*062 732. Exekútor upovedomil sťažovateľa o začatí exekučného konania 30. decembra 2008 upovedomením č. k. Ex 893/08-18 z 18. februára 2009, ktoré sťažovateľ prevzal 13. marca 2009. Exekučný príkaz č. k. Ex 893/08-18 z 18. februára 2009 prevzal sťažovateľ 25. novembra 2009.

Sťažovateľ sa návrhom z 20. apríla 2009 domáhal obnovy konania v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 52 C 168/2008. Konanie o obnovu konania bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 92/2009. Okresný súd uznesením sp. zn. 16 C 92/2009 z

3. novembra 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 16 C 92/2007-19 z 5. januára 2010 nepovolil obnovu konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku sťažovateľom. Toto uznesenie okresného súdu na základe sťažovateľom podaného odvolania Krajský súd v Bratislave potvrdil uznesením č. k. 7 Co 128/2010-25 z 30. apríla 2010; sťažovateľ predmetné uznesenie prevzal 18. júna 2010.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v súvislosti s nedoručením mu rozsudku okresného súdu č. k. 52 C 168/2008-32 zo 17. septembra 2008 na adresu jeho trvalého pobytu v Spolkovej republike Nemecko, hoci podľa jeho názoru okresný súd a „*polícia Bratislava II*“ si nespĺnili svoju zákonnú povinnosť pri doručovaní mu zásielok. Podľa jeho názoru totižto museli vedieť, že sa zdržiava v Spolkovej republike Nemecko, pretože im to oznámila jeho „*bývalá manželka a dcéra pri opakovanom osobnom a telefonickom kontakte*“ a súčasne v súdnom spise sa podľa jeho tvrdenia nachádzalo čestné vyhlásenie jeho bývalej manželky o informovaní „*polície*“ o jeho mieste pobytu či inom kontakte. Sťažovateľ tvrdí, že mu nikdy nebol doručený rozsudok č. k. 52 C 168/2008-32 zo 17. septembra 2008, o ktorom sa dozvedel až na základe upovedomenia o začatí exekúcie z 18. februára 2009.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada vysloviť porušenie svojich ústavných práv rozhodnutím okresného súdu, ako aj nariadiť okresnému súdu „*obnovenie konania*“ vedeného pod sp. zn. 52 C 168/08.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušovanie jeho práv zaručených v čl. 48 ústavy a čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 52 C 168/2008 a jeho rozsudkom zo 17. septembra 2008.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že sťažovateľ mu už predtým – 15. júla 2010, doručil podanie, ktoré sa týkalo toho istého konania vedeného okresným súdom, ktoré už posudzoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 377/2010 tak, že jeho sťažnosť odmietol pred nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ v danom prípade nevyužil odvolanie ako dostupný a účinný opravný prostriedok podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní.

Z uvedených skutočností vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už rozhodoval.

Vychádzajúc z tohto názoru považuje ústavný súd predmet konania v tejto veci za rovnaký s predmetom konania vo veci sp. zn. IV. ÚS 377/2010 (ako aj petit, ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný).

Keďže v tejto veci sa sťažovateľ už predtým obrátil na ústavný súd a jeho sťažnosť už bola predmetom skúmania pred ústavným súdom, ktorý už o nej rozhodol, ústavný súd nemal inú možnosť, ako jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa bolo už bez právneho významu zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi uplatnenými v sťažnosti (napr. žiadosť o ustanovenie advokáta).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. februára 2011